

נזיר לא

עניין: נשאל לחכם ואסרו

שפת אמת

במשנה מי שגדר בנזיר וכו', פירש"י ששטה יין ונטמא למתים, וזה תמוה לטומאה סותר בכל נזיר ורק בשטה יין מיידי כמש"כ התוספות וכ"כ התו"ט בפשיטות, ואולי כוונת רש"י בטומאה קלה שאין הנזיר מגלח עליה (א).

תוס' יום טוב

ג מי שנדר בנזיר כו'. פירש הר"צ והוא לא נזהר מלשתות יין והכי נקט הרמב"ם בפרק ד' מהלכות נזירות. ובדוקא נקטי. משום דשתיית יין אינו סותר. אבל טומאה וגילוח דקותרין. כדחנן בפרק דלקמן מ"ה לא גרעי מגלח או גלחיהו לסטים

רבי אליהו גוטמאכר על משניות

תו"ם. ד"ה מי. אבל טומאה. נ"ב ונרש"י איחא נמי טומאה ומיירי בלחן שאין הנזיר מגלח עליהן שאין מן אומן דאיחא במשנה לקמן פ"ז מ"ב. ואיחא בהרמב"ם פ"ז מנזיר כולהו ואע"ג דלשון רש"י הוא שנטמא במתים אין הכונה במת עצמו אלא בטומאת מת. ואפשר עוד שה"י פשיטא לרש"י דאע"ג דילפינן מקרא בכריתות ט' ע"א דגם בנטמא במת בלחן סותר וכן בשוגג היכא דטעה וסבר דאין בנדרו לשון טוב להיות נזיר כמו דמיירי הכא דליב"י אנסי' כיון דלחן הי' לדעתו שאינו נזיר עדיף מלחן פשוט בטומאה, ואין ללמוד [משם] דשם [יש] מקום לומר שגם זה סותר וכן נקיש רש"י (לב). ד"ה אל"כ ונטמא במתים משום האי טעמא, והא דלא נקיש